naturligt, at den højtærede Finansminister har været nødt til at bruge de stærke Ord for at dække over de bristende Argumenter. Thi det skal indrømmes, at ganske vist var den højtærede Finansminister overmaade stærk i Formen, men til Gengæld var han lige saa svag i Realiteten.

Overfor selve det Talmateriale, jeg havde fremdraget til Belysning af de sociale og militære Udgifters indbyrdes Forhold, havde den højtærede Finansminister ingen Rettelser at gøre, og det noterer jeg med Tilfredsstillelse, fordi jeg deri ser en stiltiende Indrømmelse af, at Tallene er korrekte. Jeg tør gaa ud fra, at havde der været en af den Slags Regnefejl, som man selvfølgelig aldrig kan værge sig imod, havde den højtærede Minister sikkert grebet den og trukket den frem til Skræk og Advarsel. Nu staar Tallene altsaa, og saa kan de Vælgere, som til Foraaret i sidste Instans skal fælde Dom over de sidste 3 Aars Finanspolitik herhjemme, drage deres Slutninger heraf. Men naar den højtærede Finansminister forlanger, at vi Socialdemokrater ved Opgørelsen af Militærudgifterne skal se bort fra de ekstraordinære Militærudgifter og udelukkende holde os til de ordinære, synes jeg, at den højtærede Minister er noget for fordringsfuld. Naar de Herrer for 3 Aar siden imod Socialdemokratiets Protest, imod Socialdemokratiets Stemmer, har vedtaget en Række Love, som for et langt Aaremaal kommer til at bebyrde den danske Statskasse med store Udgifter til Befæstningsanlæg og militære Nyanskaffelser, saa kan de Herrer virkelig ikke forlange, at vi ikke maa regne med disse Udgifter, naar vi gør Militærudgifterne op, naar vi overfor Vælgerne skal gøre Rede for, hvor meget Militarismen har slugt i de senere Aar, hvor stor en Del af den danske Stats Indtægter de har lagt Beslag paa, hvor stærkt de har bidraget til at medføre Underskud paa Statsregnskaberne og deraf følgende voksende Skatter. Hvis vi vilde springe disse store Udgifter over og holde dem udenfor Regnskabet, da kan jeg ikke se rettere, end at det vilde være et Forsøg paa at føre Vælgerne bag Lyset og give dem en falsk Forestilling om de virkelige Forhold. Disse Penge er lige saa vel gaaede ud af Statskassen, det vil sige Borgernes Lommer, fordi de staar paa Finanslovens § 26 i Stedet for paa §§ 22 og 23 efter den gamle Postering. Nej, hvis man skal give en ærlig Fremstilling af Militærudgifterne, maa disse Penge sandelig tages med. Jeg drog en Sammenligning mellem de militære Udgifter og forskellige andre smaa europæiske Staters og viste, at i Forhold til Indbyggertallet stod Danmark overmaade højt i Retning af militære Udgifter. Overfor disse andre Stater havde jeg baaret mig ad paa samme Maade, taget, saa vidt jeg formaaede, de ekstraordinære og ordinære Udgifter under eet, og jeg kunde dog ikke undlade at gøre det samme ogsaa for Danmarks Vedkommende.

Det var selvfølgelig en Tilfredsstillelse for mig at høre den højtærede Finansminister kategorisk benægte, at der forud for Optagelsen af det sidste Statslaan overfor de engelske Bankmænd var blevet afgivet Erklæringer, som — selvfølgelig ikke juridisk, men moralsk — bandt vore Hænder over for vor egen indre Lovgivning. Vi staar altsaa fuldkommen frit i saa Henseende, og det kan kun glæde os, som ønsker den videst mulige Udvikling af de sociale Reformer, af Samfærdselsvæsenet og andre samfundsnyttige Foranstaltninger, at der ikke hviler noget som helst moralsk Baand paa os, at vi ikke har nogen som helst moralsk Forpligtelse overfor vore fremmede Kreditorer til at begrænse vore Udgifter i saa Henseende. Men saa synes jeg, det vilde være heldigt, om den højtærede Finansminister vilde give Statsgældsdirektør Andersen en Advis om for Fremtiden at udtale sig mere forsigtigt og ikke overfor Offentligheden udtale sig paa en saadan Maade som i den paagældende Artikel i „Berlingske Tidende", der ikke kunde læses eller forstaas paa nogen anden Maade, end at vi i Virkeligheden til en vis Grad i vor indre Politik var afhængige af de engelske Kapitalister, hos hvem vi har optaget det sidste Statslaan.

Men medens den højtærede Finansministers Udtalelser om Forholdet mellem vore Udgifter til sociale og økonomiske Formaal og Hensynet til de engelske Bankmænd var meget beroligende, gælder dette ikke om hans Udtalelser angaaende den Maade, hvorpaa Udgifterne til økonomiske, sociale og kulturelle Formaal faktisk vil blive begrænsede af Hensyn til Krigsfonden. Der forekom den højtærede Finansministers Udtalelser mig ikke at være fyldestgørende. Loven bestemmer jo, at hele det Beløb, hvormed Statsindtægterne i 1913—14 overstiger Statsindtægterne i 1912—13 plus 2 pCt., skal baandlægges i den Fond, hvis Formaal vi jo alle sammen ved er at benyttes til Udvikling af Københavns Landbefæstning i 1922 eller til et andet stort militært Formaal, og som altsaa er berøvet Rigsdagens Dispositionsret. Dermed er der